

Мале лудости

Да ли ви сте ми веровали када бих вам рекла да један обичан дечак уме да постане лутка? Наравно да не! Али, када чујете ову причу све ће вам бити јасно.

Један дечак чија је соба у тоталном хаосу не жели да прича са својом мамом. Зашто? Зато што га је мама казнила па не сме две недеље да идзлази напоље.

-„Није фер!“- рекао је дечак, „Цео дан да седим у кући!“.

-„Види, види ко је то проговорио! Још увек си кажњен“- рекла је мама, „Када средиш собу, можеш напоље“.

- „Волео бих да сам лутка, па да могу...“

Није ни трепнуо, појавио се на белој полици своје сестре међу њеним многобројним луткама. Постао је Пинокио.

-„Нећу више да будем лутка!“- вриснуо је дечак.

И тако још једанпут није ни трепнуо а вратио се у своје нормално стање...

-„Мама, ја сам Пинокио“.

-„Јеси сине,јеси. Само ти маштај“.

Сада му је било свега преко главе!

-„Мама, ја јесам Пинокио“- рече дечак кроз плач.

Али мама га није ни погледала...

-„Желим да будем Пинокио!“- још једном повика дечак.

Опет, није ни трепнуо а појавио се опет на белој полици. Али овога пута не у сестриној соби, већ у продавници дрвених лутака!!! У радњи је била једна бака која је тражила лутку за своју унуку. Бака је од свих лутака своје очи уперила баш у Пинокија који је скрштених руку седео на полици.

-„Само не мене, само не мене“- помисли дечак у себи.

- „Узећу њега“- рече бака, показујући прстом баш на Пинокија. Купила га је, ставила у стари истрошени цегер и кренула полако шетајући ка својој кући.

Али после свега, „Пинокио“ ипак делује задовољно.

-„Боље ми је када сам лутка! Нико не може да ме казни зато што ми је соба неуредна“- помисли дечак у себи.

Када су стигли у бакину кућу, прво што је Пинокију запало за око је дивна ваза са цвећем на столу. Када га је бака однела у девојчицину собу, Пинокија су заболеле очи од ружичастих шљокица које су биле свуда по зидовима.

-,Ох! Напокон си ми донела Пинокија бако“- рече девојчица узимајући лутку из кесе. „Прво ћу те нашминкати, а онда налакирати нокте!“- узвикну девојчица радосним гласом. „Само, чекај ме ту док ја одем по шминку!“

Ово је међутим Пинокију постало горе од сваког кошмара. Устао је тихо, полако и опрезно да га нико не опази. Сишао је у приземље бакине куће у намери да побегне тако што ће истрчати кроз улазна врата. Међутим, врата су била закључана.

-,Знам“- усплахилено је повикао Пинокио. „Попећу се на прозор!“ Попео се он тако прво на сто, јер је био превише мали да га дохвати. А онда некако дохвати и прозор. Али у тренутку када је поскочио са стола да га дохвати, закачио је својом дрвеном ногом вазу за цвеће. Ваза се затегурала и пала са стола. Да, да! Иста она ваза која му се свидела и коју је опазио када га је бака унела у кућу!

Пинокио није има времена да се окрене и погледа шта је учинио. Од свега тога, једино је успео да чује звук стакла како се разбија о под. Али, није имао избора. Па морао је да скочи. На сву срећу скочио је на песак. Био је сав прашњав. Журио је да оде кући и претвори се у дечака. Мрзело га је да хода, и зато је ускочио у рози аутић за барбике који се гле чудом нашао баш ту испред бакине куће. Кренуо је да вози. Међутим, ни то није ишло тако лако. Слупао се са кантом за ђубре! Па се онда забио у ограду. Али, недуго затим, све му је кренуло за руком! Упркос свим невољама некако се довезао до куће.

-,Желим да будем дечак!“- рекао је Пинокио.

Поново је постао дечак и ушао у своју кућу....

-,Сине, где си ти то био!?“- питала га је мама.

-,Ех мама, дуга је то прича!“

Јована Елек 4-1